

Sygn. akt IV CSK 266/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości [...] "M." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w T.

przeciwko Gminie Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana Gmina Ł. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 grudnia 2017 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego art. 455 k.c. i procesowego art. 321 w zw. z art. 391 § 1, art. 382, art. 385, art. 386 § 1 w zw. z art. 233 § 1 i w zw. z art. 391 k.p.c., wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania, podnosząc że „w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (...). Przesłanki występowania zagadnienia prawnego, a także istnienia potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów łączą się i sprowadzają do udzielenia odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w przypadku złożonych inwestycji budowlanych, gdzie roboty budowlane odbierane są przez inwestora etapami, na podstawie częściowych protokołów odbioru i protokołu końcowego, w konsekwencji rozliczane na podstawie faktur częściowych i końcowej, roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za wykonanie takich robót budowlanych (art. 647 k.c.) w zakresie czasowym, przedmiotowym i wartościowym, jak również w ujęciu cywilnoprocesowym (art. 321 k.p.c.) należy odnosić do wynagrodzenia za roboty budowlane, których wykonanie jest stwierdzone częściowym protokołem odbioru, a wartość fakturą częściową czy też do protokołu odbioru końcowego i faktury końcowej? (...)

2. Czy niedokonanie przez sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych co do zebranych w sprawie dowodów w sytuacji gdy zarzuty apelacyjne dotyczą m.in. rażącej sprzeczności ustaleń dokonanych przez sąd I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, stanowiące naruszenie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. jest dopuszczalną podstawą skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., przy uwzględnieniu normy art. 398³ § 3 k.p.c.?

W ocenie pozwanej istotnym zagadnieniem prawnym jest kwestia dopuszczalności przyjmowania przez sąd II instancji za własne ustaleń sądu

I instancji, w sytuacji gdy podstawowym zarzutem apelacji jest kwestionowanie właśnie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę wyroku.”

Zdaniem pozwanej, skarga jest ponadto oczywiście zasadna. „Przekonanie to potwierdza fakt, iż jednoznacznie Sąd Okręgowy, a za nim Sąd Apelacyjny, orzekły ponad żądanie powoda (...). Poza tym nie do pogodzenia nie tylko z normami prawa przywołanymi przy uzasadnieniu podstaw kasacji, ale również normalnym poczuciem sprawiedliwości jest aprobata dla zasądzenia przez Sąd obowiązku zapłaty powodowi przez pozwaną tej samej kwoty i z tego samego tytułu, jaką jeszcze na długo przed wszczęciem procesu już raz uiścił.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez skarżącego (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarżąca wadliwie uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołując się łącznie na przyczyny przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i odnosząc się do tych samych kwestii prawnych, pomimo że każda z przyczyn ma charakter odrębny i powinna być wykazana przy pomocy odmiennej i właściwej dla każdej z nich argumentacji.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.). Natomiast wykazanie przyczyny, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem potrzeby dokonania wykładni przepisów prawa, wymaga nie tylko skonkretyzowania, o które przepisy (przepis) prawa chodzi, lecz także wskazania w drodze właściwej argumentacji prawnej, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne dotyczące tych przepisów (przepisu) oraz przekonującej, że przepisy (przepis) te dotychczas nie doczekały się wykładni albo

że na ich tle ujawniła się rozbieżność w judykaturze, którą należy wykazać przez przytoczenie konkretnych rozbieżnych orzeczeń oraz przekonanie, że zostały wydane w podobnych stanach faktycznych i prawnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29).

Postawione w skardze kwestie nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i nie wymagają wyjaśnienia w ramach interpretacji powołanych przepisów prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), a ponadto były już wyjaśniane w judykaturze. Skarżąca nie wykazała poważnych trudności prawnych w rozstrzygnięciu przedstawionych wątpliwości ani rzeczywistych rozbieżności w orzecznictwie sądów, które wymagałyby obecnie zajęcia uogólnionego stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Niezależnie od tego, wywody skarżącej opierają się na twierdzeniach, które nie utrzymują się w konfrontacji z treścią uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia i są oderwane od stanowiska Sądu odwoławczego. Dotyczy to w szczególności ustaleń co do dokonania określonej wpłaty w kontekście okoliczności faktycznych z nią związanych, odniesienia się do skonkretyzowanych podstaw żądania, a także przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd pierwszej instancji.

Nieskutecznie pozwana powołała się również na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi. W celu przekonania, że przyczyna taka w sprawie zachodzi, skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku pozwanej nie wykazuje „oczywistości” zasadności skargi w wymagany sposób, ograniczając się do przytoczenia w znacznie skróconej, zmodyfikowanej postaci zarzutów kasacyjnych, i to bez wskazania przepisów, które miałyby doznać „oczywistego” naruszenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.